

LBRIS

We know
books

ZÂMBETUL CARE A ÎNVINS IADUL
De la deznădejde la sfințenie :
Viața Sfântului Nifon,
Episcop de Constanțiana,
rugăciune pentru sfârșitul vieții
și acatistul

EDITURA AGAPIS
București - 2026

*Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.
Protos. Nicodim Măndiță*

Difuzare:

EDITURA
AGAPIS

Str. Mențiunii Nr. 7
Sector 2, București
Tel./Fax: 021-2410673
Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro
sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
unde puteți beneficia de **reduceri de preț**.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Zămbetul care a învins iadul - De la deznădejde la
sfințenie : viața Sfântului Nifon, Episcop de Constanțiana,
rugăciune pentru sfârșitul vieții și acatistul. - București :
Agapis, 2026
ISBN 978-630-6705-14-6

CUPRINS

Viața Sfântului Nifon, Episcop de Constanțiana.....	5
Vedenie despre înfricoșata judecată.....	51
Rugăciune pentru sfârșitul vieții	81
Acatistul Sfântului Nifon, Episcop de Constanțiana.....	89
Rugăciune către Sfântul Nifon, Episcop de Constanțiana.....	110

VIAȚA SFÂNTULUI NIFON, EPISCOP DE CONSTANȚIANA

(Prăznuire 23 decembrie)

A venit la Sfântul Nifon marele Atanasie atunci când era pe moarte și, așezându-se lângă el, a zis: „Părinte, are omul oarecare folos din boală sau nu?”. Sfântul a răspuns: „Precum se lămurește aurul în topitoare, tot așa și sufletul omului bolnav, în cuptorul suferinței”.

În zilele împăratului Constantin cel Mare era în Constantinopol un boier al palatului împărătesc, cu numele Savatie, care era iscusit în războaie și a fost ridicat de împărat la rangul de stratilat (general) al metropoliei. Apoi, mergând în locul acela, a fost primit de toți cu multă cinste și ceremonie și mai ales de cel dintâi boier al cetății aceleia, cu numele Agapit, care, mergând adeseori la stratilat, avea cu sine pe fiul său, Nifon, copil ca de opt ani. Într-una din zile, vorbind cu Agapit, voievodul a întrebat dacă

copilul știe carte. El a răspuns că nu știe, fiindcă cetatea aceasta este lipsită de dascăli. Voievodul a zis: „În Constantinopol se află dascăli iscusiți și dacă voiești trimite-l la casa mea să învețe Sfintele Scripturi”. Auzind aceasta, Agapit s-a bucurat foarte mult și, mulțumind lui Savatie, i-a dat pe copil și l-a trimis la Constantinopol în casa sa.

Mergând acolo, Nifon a fost primit cu dragoste de femeia lui Savatie și a fost dat la un dascăl iscusit și temător de Dumnezeu, numit Petre, care era preot și locuia în casa voievodului, ca să învețe de la dânsul Sfintele Scripturi. Deci, începând Nifon a învăța, se sârguia cu multă osârdie. Așa dor avea ca să învețe, încât chiar cea mai mare parte a nopții zăbovea să-și învețe lecțiile sale. Era bun la obicei, blând și smerit. Alerga la sfintele slujbe ale Bisericii, ascultând nevoințele mucenicilor ce se citeau, pentru care se minună de osârdia și mărima de suflet pe care au arătat-o sfinții. Cuviosul Nifon avea încă și multă milostivire către săraci și îi îngrijea cât putea, dându-le cele de trebuință. Auzind de la un oarecare bărbat duhovnicesc că, pe lângă celelalte fapte bune, se cuvine să păzească și fecioria, zicea în sine: „Oare putea-voi să împlinesc această faptă bună? Pentru că, a scăpa cineva

de aprinderea trupului, îi trebuie mare silință. Cu toate acestea, de astăzi înainte, cu ajutorul lui Dumnezeu, să nu mai privesc mai mult la față de femeie”. De atunci foarte mult lua aminte de sine și nu mai privea la nici o femeie.

După ce a crescut cu vârsta și a sporit în fapte bune, și-a adus aminte de părinții săi și de patria sa. Deci voia să plece de la Constantinopol, iar femeia stratilatului, neavând fii și văzând viața și faptele bune ale lui Nifon, căuta să-l oprească acolo, ca să-l facă fiu de suflet și moștenitor al averii lor. Neputând să-l împiedice de la aceasta, fiindcă Nifon avea multă dorință să se ducă la părinții săi, se afla în mare mâhnire. Văzând-o pe dânsa întristată mai marele curții sale și aflând pricina, i-a zis ei ca să-i dea lui în purtare de grijă pe Nifon și el îl va face să uite de părinții săi și de patria sa.

Luându-l pe el mai marele curții, îl ducea la adunările desfrânaților și răsfățaților tineri. Nifon, tânăr fiind și fără răutate, ca să aibă o oarecare mângâiere în întristarea ce avea pentru părinții săi, s-a dat la mâncări, la băuturi și la benchetuiri, căci tinerețea cu ușurință se pleacă la unele ca acestea și adeseori, după judecata cea de obște, vorbele cele rele strică obiceiurile cele bune. Apoi, întunecându-se la minte din beție,

cel mai înainte tăcut, blând și smerit s-a făcut mult vorbitor, bîrfitor, ocărător și luător în rîs, cântător de cântece deșarte, jucător și răsfațat. Și uitînd cu totul pe părinți, rudenii și patria sa, părăsind și învățătura și de faptele cele bune depărtându-se, se îndeletnicea cu totul în desfătări și beție.

Văzându-l pe dînsul un cucernic și un bun creștin, cu numele Vasile, într-o ticăloasă stare ca aceasta, îi zicea adeseori: „Vai ție, Nifone! că ești numai cu trupul viu, iar cu sufletul ai murit acum și numai umbra ta umblă înaintea oamenilor”. Dar Nifon nu băga în seamă cuvintele acelea. Alteori începea a suspina și a plînge pentru păcatele sale, însă, fiind atras de obiceiurile cele rele, ca într-o mare se afunda în lucrurile cele necurate, deznădăjduindu-se de a sa mîntuire și zicînd: „Eu de acum am pierit și nu pot să mă mai întorc la pocăință, de aceea măcar aici să mă îndulcesc cu plăcerile acestea pămîntești”. Atît de mult îi împietrise diavolul inima lui, încît nici rugăciune nu putea să facă vreodată, avînd totdeauna în sine o piatră pe inima sa. Iar doamna aceea, unde își avea locuința sa Nifon, văzînd viața lui răzvrătită, se mîhnea în sine zicînd: „Vai mie, de unde mi-a venit această năpastă!”

De multe ori îl certa, ocărîndu-l și chiar bătîndu-l, însă el neîndreptat petrecea.

Aceasta s-a povestit spre arătarea milostivirii celei mari a lui Dumnezeu, care face om cinstit din nevrednic și din păcătoși face dreți, că nu este păcat care să poată birui iubirea de oameni a lui Dumnezeu. Apoi și noi, păcătoșii, să avem chip ca să nu ne deznădăjduim prin înecarea întru multe fărădelegi, ci să ne îndreptăm prin pocăință ca și acesta care bine s-a îndreptat. Căci cel ce era vas al păcatului, acela mai pe urmă, prin pocăința cea adevărată, s-a făcut vas ales al lui Dumnezeu, al Sfântului Duh, precum îndată vom arăta.

Nifon avea un prieten cu numele Nicodim, care venind și privind cu mirare la fața lui s-a înspăimîntat, însă tăcea. Apoi Nifon a zis: „Ce privești așa la mine ca la un necunoscut?”. Nicodim a răspuns: „Crede-mă, frate, că niciodată nu te-am văzut într-acest chip precum te văd acum, căci fața ta este înfricoșată ca de arap”. Acestea auzindu-le, tînărul s-a înfricoșat și s-a rușinat, acoperindu-și fața cu mîna, apoi s-a dus mîhnit. Și mergînd pe cale își zicea: „Vai mie, păcătosul, dacă în lumea aceasta sunt negru cu sufletul și cu trupul, dar la judecata lui Dumnezeu cum voi fi? Cum mă voi arăta feței lui Dumnezeu? Amar

mie, pățimașul, unde ești acum suflete? Vai mie, ce voi face, oare mă voi putea pocăi? Căci cum voi zice lui Dumnezeu, miluiește-mă, făcând atâtea lucruri neplăcute înaintea lui?”

Acestea și multe zicând în sine, a venit acasă mâhnit și necăjit și se tulbura de gândurile cele potrivnice. Pentru că gândurile cele bune îi ziceau: „Fă rugăciune noaptea către Dumnezeu, că precum voiește El, astfel să rânduiască cele pentru tine”. Cele rele îi ziceau: „De vei face rugăciune te vei îndrăci și vei fi tuturor de răs”. Și i se aducea în minte frică de la diavolul, care îi tulbura sufletul foarte rău. Iar el, abia întărindu-se puțin, și-a zis: „Când umblam în desfrânare niciun rău nu m-a întâmpinat, iar acum, când voiesc a mă ruga lui Dumnezeu, voi pătimi ceva rău? Blesmat să fii tu, necuratule și vicleanule diavol, care-mi aduci unele ca acestea?”. Făcându-se noapte, s-a sculat din pat și a început a plânge și a se bate cu mâinile în piept, zicând: „Cum am viețuit cu bună credință și cu obiceiuri bune, în anii mei cei dinainte iar acum am murit, răbindu-mă cumplit cu păcatele! Doamne, Dumnezeuul meu, spre Tine am nădăjduit, mântuiește-mă că nu cumva diavolul să răpească ca un leu sufletul meu, nefiind Cel ce izbăvește”.

Stând el la rugăciune și căutând către răsărit, iată a venit o negură întunecată ce s-a apropiat de dânsul și l-a aruncat în boală și în frică peste măsură. Atunci Nifon se însălmăntă și zăcea în patul său, suspinând și plângând pentru păcatele sale. Iar dimineața a venit în biserică și, ridicându-și ochii, a căutat spre icoana Preacuratei fecioare Maria, Născătoarea de Dumnezeu, și suspinând, a zis: „Miluiește-mă, apărătoarea creștinilor, ceea ce ești cu dar dăruită, curată, ajută-mi pentru mila ta cea mare, că tu ești nădejdea celor ce se pocăiesc”. Acestea zicând, chipul Maicii Domnului a căutat la dânsul cu fața veselă și blândă.

Văzând Nifon această minune, s-a mirat și a început a se bucura și a se veseli cu inima. Apoi a zis: „O, adâncul iubirii de oameni a lui Dumnezeu, cât de mare este mulțimea milei Tale, Doamne, pe care o arăți asupra celor ce greșesc înaintea Ta! Pentru aceea ai făcut și pe Preacurata Maica Ta ca să fie rugătoare către mărirea Ta”. Apoi, rugându-se mult și sărutând cu dragoste icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a ieșit zicând în sine: „Vezi, ticăloase suflete, cât ne iubește Dumnezeu, chiar când noi singuri fugim de El. Iată, ne-a dat nouă spre apărare Preacurată